

Posudek na bakalářskou práci sl. Kateřiny Krusové

„Pařížská pře V. A. Kravčenko“

„Odpověď francouzské kulturní obce na vydání knihy 'vysokého sovětského funkcionáře' V. A. Kravčenko Zvolil jsem svobodu! (1947-1949)“

Práce sl. Kateřiny Krusové popisuje a analyzuje proces zahájený proti týdeníku *Lettres françaises*, známý jako případ Kravčenko nebo jako největší proces století, či jako (nepovedená) snaha o proces stalinismu za doby stalinismu.

Celkově je práce čtivá. Z formálního hlediska, si autorka zvolila velikost písmen, která není v souladu se zvyklostmi a práce je tudíž ve skutečnosti kratší.

Na mnoha případech chybí odkaz pod čarou, není tudíž jasné, odkud autorka čerpá (připomenutí, že cituje především z děl Berberové či z „druhých dvou uvedených knih“ – str. 10- v mnoha pasážích není dostačující).

Co je Parti frontiste? (str. 21)

Celkově se práce vyznačuje spíše tím, že se snaží znovu hájit Kravčenko, resp. vyvrátit tvrzení, které vyšla v *Lettres françaises* a v mnoha případech neupřednostňuje analýzu především tehdejší doby. Citace Jaudela, kterou sama autorka uvádí v úvodu (str. 8), autorka nevyužije a zůstává tudíž u samotného procesu. Je tedy poněkud chybné použít pro tuto práci zvolený podtitul „Odpověď francouzské kulturní obce na vydání knihy 'vysokého sovětského funkcionáře' V. A. Kravčenko“: autorka nanejvýš sleduje, více než analyzuje, odpověď jedné části francouzské kulturní obce a to sice komunistické a prokomunistické. Tato část kulturní obce byla sice klíčová a možná dokonce tehdy většinová, každopádně nebyla to jediná část kulturní obce. Problematictější je ovšem fakt, že autorka zůstala u soudní pře, resp. procesu, a nedostatečně vyzdvihla a analyzovala soudní proces jako pokračování či součást politického boje (především propagandy), a to na obou stranách, což je v podstatě to nejdůležitější v této kauze. Autorka ji zřejmě dobře zná, jak samotnou soudní při, tak literaturu k ní se vztahující (byť např. chybí třeba dějiny *Lettres françaises* od P. Daixe), ale zůstala především u toho, jak se konal proces, kdo a jak vystupoval. Jinými slovy, autorka zůstala na osobní úrovni procesu a nedostatečně analyzovala jaká byla poválečná Francie (zejména pak proč se ta kauza vyvíjela tak, jak se vyvíjela a proč ve Francii a ne jinde), ani nereflektuje dostatečně skutečnost samotné studené války, tedy skutečnosti, které tuto soudní při vyvolaly a ovlivňovaly nejvíce, nýbrž zůstala především u snahy znovu nalézt pravdu, přičemž nejdůležitější zůstane jen málo odhaleno, Pyrrhovo vítězství je v tomto případě vítězství týdeníku.

Práce splňuje, požadavky kladené na bakalářskou práci, a proto ji doporučuji k obhajobě.

Navrhuji ohodnocení dobře, případně velmi dobře

V Praze dne 29.1.2008